

freds (Berg) synes at have havt nogen Mening om, at jeg skulde have udtalt Noget, som kunde bringe de Herrer til at tillægge mig den Anskuelse, at jeg skulde gaa saa vidt at sige, at Lovgivningen om de frie Fattigkasser skulde være uberettiget grundlovsmæssig set, veed jeg ikke, hvorledes de ere komne til en saadan Anskuelse. Jeg har ikke sagt noget Saadant. Jeg skal for Resten gjøre opmærksom paa, at naar man vil gjennemlæse Loven om den frie Fattigunderstøttelse, vil man finde Bestemmelser deri, som netop sætte et bestemt Skjel, idet de udtrykkelig sige: Willaaret for at faae af den frie Fattigkasse, er, at Vedkommende ikke nyder Fattigunderstøttelse. Der er altsaa sat et bestemt Skjel. At sige, at det skulde være uberettiget at give en Lov som den om Fattigkasserne, har aldrig ligget i min Hensigt.

Jeg tror, det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds noget har misforstaaet Dyringer af mig som jeg maa have fremsat for 2—3 Aar siden, da Loven første Gang var til Behandling. Han fremstillede det, som om jeg havde sagt, at det vilde være grundlovsstridigt, hvis man vedtog en Bestemmelse om Eftergivelse af Fattigunderstøttelse. Saaledes har jeg ganske sikkert ikke argumenteret. Den Mening har jeg ikke havt, og altsaa har jeg heller ikke kunnet udtale den. Jeg har udtalt mig paa følgende Maade, tror jeg, det var i alt Fald Meningen, Ordene kan jeg naturligvis ikke erindre: Grundloven siger, at den Fattige har en Ret til Understøttelse, til Fattighjælp, der er ikke Spørgsmaal om Naade her, han har Ret til Fattighjælp. Dette udelukker jo ikke, at Kommunerne have en vis Dispositionsret over, hvorledes han skal have den, men selve Retten til Fattighjælpen, den har han efter Grundloven. Thi Grundloven siger, at den Fattige skal forsynes. Hvem har Lovgivningsmagten paalagt Forsørgelsespligten? Den har lagt den paa Kommunerne. Samtidig giver Grundloven Bestemmelse om, at Fattighjælp kan eftergives, og nu siger jeg, at det naturlige Forhold er dette, at den samme Myndighed, som yder Fattighjælp, ogsaa eftergiver den. Jeg har tidligere erklæret mig villig til at gaa ind paa Bestemmelser om, at der efter en vis Tids Forløb skal reises det Spørgsmaal for Kommunalbestyrelsen, om Fattighjælpen skal eftergives eller ei. Jeg tror, det er tilstrækkeligt at gaa dertil, og at det vil have sin praktiske Nytte, men det forekommer mig dog, at naar Staten stiller sig paa det Standpunkt at sige, at det er Kommunen, der skal yde Fattighjælpen, saa er det dog naturligt at give Kom-

munerne Beslutningsret med Hensyn til Eftergivelsen. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der dog kan være forskellige Hensyn at tage ved Eftergivelsen. Lad os sætte det Tilfælde, at en Mand er bleven formuende i Mellemtiden — det Tilfælde er ingenlunde ukjendt — og ikke vil refundere, og det kan ikke forlanges af ham, saa vilde det være ganske urimeligt, om Lovgivningen sagde, at den til ham ydede Hjælp skulde eftergives. Det kan ogsaa være, at hans hele Forhold har været af den Beskaffenhed i Mellemtiden, at Fattighjælpen ikke bør eftergives, at der kan være Grunde mod Eftergivelsen. Derfor forekommer det mig, at, naar man lægger Pligten paa Kommunerne, saa er der ogsaa nogen Grund til at sige, at den vedkommende Kommune skal være berettiget til at tage Beslutning om Eftergivelse, det vil sige, for at betegne det nærmere, netop Forsørgelseskommunen. Der har jo været fremsat Tvivl herom, hvem der skulde eftergive Fattighjælpen, men at det er den Kommune, der har ydet Hjælpen, der tillige har Retten til at eftergive, nærer jeg ikke nogen som helst Tvivl om. Jeg tror altsaa, at der er Udskilligt at bemærke ved denne Bestemmelse, og at det ikke er saa ganske retfærdigt overfor den hele Lovgivnings Ordning af Fattigvæsenet, at Lovgivningen saaledes griber ind overfor Kommunerne i dette Forhold. Hvad Sygekassehjælpen angaar, saa kunne vi vist være enige om, at det er høist uheldigt, om Hjælpen af Sygehjælp i noget Tilfælde skal faae den Virkning, som Meddelelsen af Fattighjælp har. Men det kommer nu for Dvrigt for det Første an paa, paa hvilken Maade man begrænder Spørgsmaalet om Sygehjælp; det er jo ikke blot Vedkommendes Kur og Pleie, der der er Tale om, men om hele Familiens Underhold under Sygdomsperioden. Det ærede Medlem, som tager sig saa varmt af denne Sag, mente, at man netop skulde give denne Lov, forinden man kom til at debattere eller i alt Fald lovgive om Sygekasseordningen. Deri tror jeg, det ærede Medlem har Ret. Jeg ser ikke rettere og fastholder, at § 3 i Virkeligheden saa temmelig vil affastte Sygekasserne. Jeg er nu nemlig ikke enig med det ærede Medlem deri, at det er de bedre Stillede i Arbejderklasserne, som gaa ind i Sygekasserne (Neergaard: Jo væsentligt). Nei, om Forladelse. Det ærede Medlem har gjort sine Erfaringer, jeg har mine, og vil det ærede Medlem gaa ud paa Landet — det er nærmest der, jeg kjen-der Forholdene — saa vil det ærede Medlem finde, at der er Folk, som ere overordentlig smaate stillede, der i stor Grad slutte